

er kommen frem til almindelig Behandling, saa at ogsaa Menigmand i denne Sal kan sige sin Mening om den Ting.

Men jeg maa beklage, at jeg maa slutte mig til den Kritik, som fremkom overfor den højtærede Ministers Forhold med Hensyn til den af Ingeniørerne ved Vandbygningsvæsenet afgivne Erklæring eller Betænkning, hvad man nu vil kalde den, fra Januar. Jeg vilde have ønsket, at den højtærede Minister vilde have forelagt den saaledes, at vi havde haft den, forinden vi skulde tale om Sagen ved Finanslovsbehandlingen, det kunde have ladet sig gøre (*Ministeren for offentlige Arbejder*: Nej!). Ja, ja, det faa vi saa at høre senere. Men jeg synes, det maatte være den højtærede Minister magtpaaliggende at give Finansudvalget og alle andre saa god og tidlig Besked i denne Sag som muligt, inden den skulde behandles. Og selv om den højtærede Minister ikke var enig med Vandbygningsvæsenet, tror jeg, det vilde have været i hans Favør, naar han vilde søge at paavirke os til at tage en anden Stilling end Vandbygningsvæsenet, at han fremlagde Sagen straks. Jeg holder mig til de Data, som bleve fremlagte i Gaar i saa Henseende, men den højtærede Minister faar jo Ordet, saa kan han rette paa, hvad jeg siger, for saa vidt det ikke passer. Vandbygningsdirektørens Underskrift kunne vi jo se, den er fra den 20. Januar, og nu skrive vi den 16. April.

Der blev i Gaar af en æret Taler omtalt forhenværende Vandbygningsdirektør Otterstrøm. Han blev nævnt i en Forbindelse og paa en Maade, som jeg ikke før har kendt. Jeg skal derfor med nogle faa Sætninger omtale denne Mand, thi det gjorde mig for saa vidt baade ondt og godt at høre det, der blev fremført i Gaar angaaende hans Stilling. Jeg har kendt ham i mange Aar, jeg har ogsaa talt med ham om denne Sag, og jeg har været med paa Rejser derovre, naar Direktøren har været der. Jeg kendte hans Stilling, og det var den, at saa længe Skernaaen ikke var reguleret, maatte der jævnlige Opstuvninger inde i selve Skernaadalen, endda ret højt oppe. Direktøren fremhævede alle tider, at det var ikke Ringkøbing Fjords Skyld, Grunden var at søge i selve Skernaadalen. Ærede Medlemmer maa huske paa, at der afvandedes ved Skernaaen et 54 Kvadratmil stort Stykke Land, det betyder noget, kunne De nok forstaa. Vandet i Aaen maa opstaves, hvis det ikke kan komme til Fjorden, og det var det, det ikke kunde, sagde Otterstrøm. Han sagde: Skaf Van-

det ud til Fjorden, saa skal jeg nok skaffe det ud i Havet. Men det troede man ikke paa, man troede, det var Fjorden, der var Skyld i Oversvømmelserne. Men da Skernaaen saa blev reguleret, idet man fik Bevillinger herinde fra til dette, kom den Ting i god Gænge, den simple Ting, at naar Vandet skyllede over, kunde det ikke komme tilbage i Aaen, fordi Brinkerne vare for høje, og derfor gravede man Sidekanaler og ledede Vandet derind og lod det løbe ud i Aaen igen nede ved Mundingen. Og saa gik det. Saa viste det sig, at Klagerne hørte op. Og der viste sig een Ting til, nemlig at saa kunde man bjærge Hø, og der avledes saa stort et Kvantum, at man slet ikke kunde huske, at man før havde avlet saa meget. Og det gik godt indtil den Dag, som blev omtalt af det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen) i Gaar, nemlig da man flyttede Sandpumpeskibet fra Nymindegab op til Ringkøbing. Saa først begyndte der at indtræde andre Forhold, thi saa blev Udløbet fra Fjorden for daarligt. Men i de Aar, der gik indtil da, var der ingen Klage hverken fra Nord eller Syd, thi der var ingen Grund til Klage. Det viste sig altsaa, at Direktøren havde Ret, da han sagde: Kom med Vandet ud til Fjorden, saa skal jeg nok skaffe det ud i Havet.

Nu blev det fremhævet i Gaar — jeg har ikke kendt dette før —, at det var Direktør Otterstrøms Stilling til Spørgsmaalet om Flytning af Udløbet mod Nord, der særlig bidrog til, at han maatte tage sin Afsked. Hvis saa er, siger jeg, at saa er min Respekt og min Agtelse for ham stegen. Jeg har ikke haft noget mod ham før, men min Agtelse er stegen i betydelig Grad. Vi have nemlig nok af den Slags Folk, der gaa ud paa kun at behage, men vi have ikke nær saa mange af dem, der sige: Dette er min Overbevisning, og den staaer jeg ved, selv om det gaar ud over min Person og min Stilling.

Tidligere naar jeg talte om disse Oversvømmelser, der eventuelt kunde indtræde, og som der var saa stor Sandsynlighed for vilde indtræde efter de Erfaringer, jeg havde derude fra min Hjemegn, sagde man — det vil sige mine Modstandere — altid: Det er vist Fantasi, du maler med alt for stærke Farver, det indtræder vist ikke. Men hvad nu? Ja, nu gaar man lige til den modsatte Yderlighed, man indrømmer ikke alene, at jeg havde Ret, men man siger: Forholdene ere saa farlige derovre, at det næsten ikke kan forsvares, at der gaar en eneste Dag